

кучки и го дадоха на катеричката да го занесе на пъвеца.

И катеричката се покатери чевръсто по дървото, на което стоеше гарджето, приближи се до него и окачи на шията му малкото вѣнче.

Но гарджето не обърна никакво внимание на това високо отличие.

То продължаваше да се люлѣе на клончето и да писка съ грозния си гласъ:

— Га-а! Га-а! Га-а!

Светославъ Минковъ

Тръгна Пенчо на пазара,
съсъ колата грънци кара.
Тамъ срѣдъ пѣтя счупенъ, жалъкъ,
спрѣлъ автомобилчо малъкъ.
Отъ два часа тамъ шофьора
пъшка, ожка отъ умора.
Спрѣ се Пенчо и му рече:
— Стига мжчи се, човѣче!
Нѣщо счупено, нали?
Брей, че нѣжнички коли!
Тръгвай, мене ми се струва,

въ София се туй лѣкува!
Въ мигъ шофьорътъ нашъ се вдигна:
— Какъ въвъ София да стигна?
— Туй е лесно, съсъ вжето
ще го вържемъ за крачето.
Биволитѣ ми сж яки,
жилави и бързокраки!
Ето Пенчо тръгва пакъ,
вече съсъ товаренъ влакъ.
Но не щешъ ли, плисна дѣждъ,
и шофьорътъ, славенъ мжжъ,